

paany rippe op i alle de Gaader, man dengang gav os at løse, eller undersøge, hvorledes det gik til med Udførelsen af den foreløbige Finantslov. Jeg skal blot minde om, at den ene Dag kom man og sagde, at nu vilde man udfille den foreløbige Finantslov, og nogle Dage efter sagde man, at nu var den udfilt, uden at der i Mellemtiden var foregaaet Nogetsomhelst. Vi fik en Afstemning her over den foreløbige Finantslov, uden at der forelaa Nogetsomhelst paa Thingets Bord at stemme over. Heller ikke skal jeg dvæle ved det i og for sig Mærkelige, at Thinget her besluttede at forkaste den foreløbige Finantslov, uagtet det samme Flertal, som besluttede denne Forkastelse, var fuldstændig enigt i, at Loven var ugyldig. Man skulde tro, at en ugyldig Ting hverken kunde være Gjenstand for Vedtagelse eller for Forkastelse, men ikke desto mindre forkastede man den. (Berntsen: De stemte jo selv for den!) Nu skal jeg forklare det ærede Medlem for Bogen, der altid er saa nysgjerrigt, hvorledes det gik til. Hvis det ærede Medlem kunde huske, hvad der dengang skete, vilde jeg ikke have behøvet det, men jeg skal da sige, at Grunden til, at jeg deltog i denne Afstemning, var, at, skjøndt jeg ikke forstod den, forstod jeg dog saa meget, at det var en lempelig Udtalelse af, at Thinget ikke rigtig syntes om den provisoriske Finantslov, og da jeg heller ikke rigtig syntes om den, mente jeg at kunne deltage i en saadan Afstemning, uagtet den ellers var meget baade logisk og konstitutionel uklar. Saaledes gik det til. Men hvad jeg vil fremhæve, er, at man ved Forkastelsen af den foreløbige Finantslov den 7de November aldeles ikke har udtalt Noget om det Spørgsmaal, der her foreligger. Ved at forkaste den provisoriske Finantslov, hindrede man, at den foreløbige Finantslov fik Virkning som vedtagen Finantslov for Resten af Finantsaaret, det var det Hele, der skete. Der er slet ikke slet Andet og kunde slet ikke slet Andet, fordi Forkastelsen af en foreløbig Lov ikke betyder Andet og ikke kan betyde Andet, end at denne Lov ikke gælder for Fremtiden. Derom tror jeg ikke, der er nogensomhelst Tvivl. Der blev altsaa ikke ved denne Beslutning udtalt Nogetsomhelst om hele den finansielle Administration, der har fundet Sted fra den 16de April til den 7de November. De Udgifter, der ere blevne afholdte under Paaberaabelse af den provisoriske Finantslov, og de Skatter, der ere blevne opkrævede under Paaskud af samme Hjemmel, staa efter denne Forkastelse ganske paa samme Maade som før Forkastelsen. Dette er Noget, som jeg ønsker her tilstrækkelig at fremhæve netop i Modfatning til, hvad der er fremkommet fra de ærede Medlemmer af Statsrevisionen, og som til min Forbauselse har fundet Tilslutning hos det ærede Flertal. Det er, tror jeg, en Misforstaaelse, som ikke kan være større, naar det hedder i Statsrevisionens Betænkning, at den provisoriske Finantslov er

ugyldig, navnlig „naar Sensyn tages til, at den ved formelig Forkastelse den 7de November samme Aar er erkjendt ugyldig og derefter maa erkjendes ude af Stand til at hjemle de efter den opkrævede Skatter og afholdte Udgifter“. Var den da, inden den blev forkastet, istand til at hjemle Skatter og Udgifter? Efter min Mening forholder det sig saa, at, hvis den er urigtig — og derom ere de to Statsrevisorer enige —, kan den ikke til nogensomhelst Tid hjemle Nogetsomhelst, og da kan det, at der foregaaer en Forkastelse, i hvert Fald ikke gjøre den mere eller mindre ude af Stand til at hjemle Nogetsomhelst, end den var før Forkastelsen. Det er altsaa ganske urigtigt. Den Akt, der foregik her den 7de November, har ikke Nogetsomhelst at gjøre med, hvad der idag foreligger for os til Beslutning; vi staa fuldstændig frit ligeoverfor det. En modsat Forudsætning maatte gaa ud fra, at den foreløbige Finantslov var forelagt for os og kunde forelægges for os som Fordring om en Efterbevilling, men det er ikke slet og kan ikke slet; thi den foreløbige Lov er ikke efter vor Ret en Form, hvorunder Efterbevilling kan søges. Det Spørgsmaal, der altsaa nu foreligger, kan ikke være og er ikke Andet end et Spørgsmaal til Thinget om, hvorledes det stiller sig til de Udgifter, der ere afholdte i det nævnte Tidsrum, og til de Skatter, der ere opkrævede da. Det Spørgsmaal er ikke besvaret tidligere; thi det kunde kun besvares under een Form, nemlig, at der var forelagt os en Efterbevilling, hvorved vi havde haft Leilighed til at udtale os derom. Ved Siden af Efterbevilling er der kun en anden Form, hvorunder det kan slet, og det er, at disse uhjemlede Udgifter gaa til Statsrevisionen og vende tilbage her med Spørgsmaal, om de skulle passere eller ikke passere. Ganske vist vilde det være en meget aparte Maade at hjemle disse Udgifter paa, at gjøre det under Form af, at de kunde passere. Det er Noget, som ved mindre Overfridelser og uhjemlede Udgifter passerer ved hvert Aars Regnskab i tusindevis; men ligeoverfor en uhjemlet Finantsforvaltning af dette Omfang vilde det ganske vist være noget høist Eiendommeligt. Det kan altsaa slet; men hvis Rigsdagen overfor dette Regnskab beslutter, at det skal passere, ser jeg ikke rettere, end at derved er givet en Godkjendelse, en Anerkjendelse af den paagældende Finantsforvaltning. Dette vilde ikke være mere eiendommeligt end overhovedet den Eiendommelighed, der i det Hele maa erkjendes at ligge i, at man paa den Maade lader ubevilgede Udgifter passere, som om de vare bevilgede. Det er i Virkeligheden det, der foreligger, naar ubevilgede Udgifter indstilles til at passere. Det er en Opfordring til Rigsdagen om at behandle denne Udgift, uagtet den ikke er bevilget, som om den var bevilget, Noget, som overhovedet kun kan tænkes muligt derved, at man erkjender at gaa ud fra, at den samme Myndighed, som